Un Brâncuși... muzical

(Daniela Caraman Fotea, 4 mai 2009)

Finalul anilor ’90 a însemnat pentru formațiile Radio despărțirea oficială – prin pensionare, de Paul Popescu şi Ludovic Bacs, cei doi păstrându-şi, firesc, statutul de colaboratori, în continuare. Activ în adevăratul și concretul sens al faptului – **Cristian Brâncuși**, în fața ambelor orchestre.

Debuta în 1975. De aceea am poate, sentimentul îndelungatei, neîntreruptei sale prezențe în radiofonie. Contribuie însă și seriozitatea granitică a acestui muzician, profund, cu știință de meserie, dobândită în contexte onorante, ba chiar de invidiat, de la Constantin Bugeanu, Igor Markevitch, Sergiu Celibidache. Artă pe care o împărtășește acum la rându-i studenților săi la Academia Națională de Muzică.

Are ascensiune vizibilă din 1984; după 1990, când Orchestra de Cameră căpăta o soliditate autonomă, devine dirijor de permanență alături de Ludovic Bacs. Abordează orice partitură a repertoriului universal; l-am urmărit cochetând cu gingășia Servei padrona de Pergolesi, implicat în spiritualitatea oratoriilor lui Haydn, ba chiar într-un... festival cu partituri chineze! Iar ceea ce a oferit Cristian Brâncuși muzicii românești este emblematic. Rezolvând – ex abrupto monumentalitatea unei Simfonii de Dimitrie Cuclin – A XIV-a, într-o „vizionară derulare arhitecturală”, până la partituri foarte avansate tehnic – muzică de Iancu Dumitrescu ori Ana Maria Avram.

„Aparițiile tânărului Cristian Brâncuși erau așteptate până mai ieri ca anunț al unui talent; astăzi a unuia dintre cei care prin studiu sistematic, cu sârguință care nu a cedat, a devenit un muzician matur, muncit de tainele meseriei...” se scria nu de mult. La unison, critica muzicală, confrații compozitori – pentru că muzicianul Cristian Brâncuși are și o opusuri consistente, voci avizate au conchis referitor la demersurile lui pe o formulă foarte plastic pusă în cuvânt: „versiunile dirijorului sunt superior adecvate partiturilor”. Este un erudit analist validat și de pretențioasa teză de doctorat Estetica muzicală în viziunea lui Dimitrie Cuclin.

Într-o epocă de tumultuoasa existență a formațiilor Radio, Cristian Brâncuși a asigurat un echilibru solid și prolific, esențial pentru parcursul oricărui ansamblu artistic. Orchestra de cameră a cunoscut acest privilegiu. O face în continuare. Pentru că are în față un artist cu „...echilibru emoțional, profesionalism care insuflă siguranță colegilor de pe podium și... nu este dirijorul «înfometat» de ...focuri de artificii, refuză spectaculosul, dorește incursiunea profundă, inteligentă, în lumea simfonismului”, scria Smaranda Oțeanu Bunea.

De la Mihail Jora la Cristian Brâncuși, baghetele Radioului au coexistat în spațiul muzicii care este nelimitat, clădind în studioul Mihail Jora cultură muzicală în perpetuu.